

ZA VÁNICE NA ŠUMAVĚ - ČRTY Z DOPISU

*Hleděl jsem na svět
široce otevřenýma očima
a dvojník můj
nebyl ve svém těle.
(J. Váchal)*

Jsou některé jednoduché pravdy, které se objevují tuze dlouho. Či spíše tuze tuze dlouho trvá, než ta pravda jako správný klíček ke správným dveřím dveře pootevře.

Děkuji za klíčky, pootvívání, nalézání.
Komu?
Jemu!

Neznám jeho pravé jméno, ba ani "podobu". Tuším. A též myslím, že nám to ani nepřísluší takto znát, ale kdo ví. Vím, že Je. A to je důležité, to dává všemu jinou dimenzi. Dimenzi, kterou je třeba zkoumat, poznávat. Trvá to dlouho. Někdy furt.

Není zřejmě žádný pozemský člověk, který by dokázal říci, že *"takto to je"*. Že *"toto je správná cesta, ta jedinečná možná"*. Takový být nemůže.

Jsou ale tací, kteří dovedou říci, že *"takto to není"*. I to je cenné. I to nám pomáhá.

A pak jsou také tací, kteří (často důrazně nebo hlasitě) říkají, že *"takto to je"*, ale vy vycitujete, že *"takto to není"*. Ukazují totiž cestu, která nikam daleko nevede. (Ale i to je cenné.)

Jak poznat, že toto je dobré a toto ne?
Neumím dát odpověď. Tuším. Nejde to vyslovit prostými slovy. Slova zradí, nestačí.

Říkám, že tuším. Co?
Tuším jen to, že nelze dát odpověď jen rozumem. Rozum je potřebný v tomto světě, ale není vším.

Je něco jiného, čím lze poznávat, že *takto to není*, či *takto to může být*?
Je. Cit, srdce.
Probuzený cit, otevřené srdce!

Tuším, že podstata našeho bytí, smyslu, podstata TOHO, co hledáme (hledáme-li TO), je tuze prostá, pokud se umíme na věci dívat svým srdcem, citem, vnitřním viděním (či jak to nazvat).

Nejtěžší je pochopit, že:

- jsou dveře, za kterými TO je a že TO je důležité
- najít KLÍČEK a chuť ty dveře pootevřít
- najít ODVAHU nahlédnout
- odhodlat se vejít a ZŮSTAT

A pak už se vše asi rozbíhá samo. Ne však lehce samo.

* * *

Fungování srdce a mysli je naprosto odlišné. Možná i protichůdné.
Mysl vytváří filozofie, teologie, ideologie a všechno to jsou otázky, které nemají potřebné odpovědi.
Srdce jen čeká a v pravou chvíli zazáří odpověď sama od sebe.
Srdce nemá otázky a přece dostává odpovědi.
Mysdl má tisíc otázek, ale nikdy nedostane žádnou konečnou odpověď, protože neví, jak dostávat, jak ji přijímat.

*Ty nejsi nádoba, ale obsah.
Odhození nádoby a objevení obsahu je celý proces osvícení.
(Osho)*

* * *

Náš svět (co za svět běžně považujeme) je postaven na hmotě, rozumu. Hýbou jím "obchodníci". Tak to prostě je. Jsme tady. A chceme-li odtud, jít tam, musíme tento svět tady přijmout, být na něj napojeni. Nebýt v něm, být na něj napojeni.

Udržovat spojení a jít tam.

To spojení je důležité.

Pro nás i pro svět tady.

Svět tady nemůžeš změnit, ale můžeš mu dávat sám sebou příklad.

Můžeš ho měnit svým příkladem.

Jen příkladem, ne slovy, ne rozumem.

Kde je otevřené srdce, cit, tam jsou zbytečné smlouvy, paragrafy, zákony.

Kde je srdce a cit, tam nemusí být tresty, tam je odpuštění.

* * *

Co se nedá říci slovy, se dá třeba namalovat, vysochat, zatančit. To jsou "slova" pro srdce, cit, nitro. V tom je síla třeba tanečního divadla. V tom je podobné podobenství. Tím poselstvím a jeho šíří. To jsou také kamínky do mozaiky. Víím, že ještě musím sbírat kamínky. Ještě je čas kamínků.

* * *

Obdivuji holky, které mají v sobě jemný cit, krásno, smysl pro krásno, pro cit. A které jsou přirozené. To je dar. To je úžasný dar. A není vzácný. A není běžný. (To klukům tuze často chybí. Inu, ženský a mužský princip.) Takovou holku považuji za nejužasnější společně s prostou nahotou a nejfantastičtější ještě v kombinaci s tancem vyvěrajícím z duše. To by bylo nejlepší taneční divadlo. Ale muselo by být pro diváky, kteří by to tak cítili, jen tak to cítili.

Holky jsou krásné, když je v nich prostá něha, cit. Asi chápu víc a víc, proč Ježíš říká, aby se stal muž ženou a žena mužem. Sjednocení...

* * *

Toto jsou črty z jednoho dopisu, který vznikl v lednu na Kubově Huti za vánice, když se nedalo jít ven. A zmínky o tanečním divadle patřily k rozhovoru již déle vedenému. Ostatně, oslovuje nás stále. Dopis byl tenkrát odeslán, ale zůstala od něj kopie. Pomuchlaná, leč čitelná. Našla se nyní a asi patří na začátek textů z let minulých. Starší texty s pousmáním odkládám do symbolické krabice...

(mz)

(přepsáno z rukopisu z roku asi 1995, ale možná staršího)